

af 11te April 1840 udtrykkelig nævner Høierisager og indskrænker Politirettens Kompetence til at paakjende disse, naar det er en Forseelse, første Gang begaaet — men lad os, siger jeg, see bort fra disse Sager, lad os blive staaende ved, at offentlige Politisager kunne i Fremtiden blive undersøgte og paakjendte, at alle offentlige Politisager kunne blive det — thi jeg feiler neppe, naar jeg udtaler, at der eksisterer ingen offentlig Politisag, der medfører højere Straf end Bånd og Brød — at altsaa alle offentlige Politisager for Fremtiden kunne behandles ved deres, som det forekommer mig, naturlige Forum, Politiretten i Kjøbenhavn, da er dette, hvis jeg ikke feiler, allerede meget vigtigt. Om man skal tage Tyveri- og Bedragerisager med, indrømmer jeg, er for mig et Tvivls spørgsmaal; jeg har gjort det, fordi det forekommer mig, at det var ønskeligt, om simple, smaa Tyverisager kunde nyde det Gode, som jeg antager offentlig og mundtlig Behandling medfører, og Udvalget har gjort det, fordi det antager, at da vi nu have en Regel, der er over et halvt hundrede Aar gammel, som siger, at disse Sager kunne være tjente med en hurtig, summarisk Behandling, som ved Politiretten, var det ønskeligt ogsaa fremtidigt at bevare denne Behandling for disse Sager; men jeg indrømmer, som sagt, at derom kan der være Tvivl. Man kan mene, at det vilde være rigtigt at lade dem med Sagens nye Ordning gaae over til at være eller behandles som fuldkommen kriminelle Retsager, og i denne Henseende kunde maaskee Udvalgets Anskuelse ønskes noget modificeret; men i Almindelighed, ligeoverfor offentlige Politisager, forekommer det mig, at det maa være ønskeligt, at de alle kunne modtage som deres Undersøgelse saaledes ogsaa deres endelige Behandling ved Politiretten.

Den høitærede Minister meente, at forsaavidt Udvalget havde ønsket ogsaa at have en Garanti for den Tiltalte derved, at disse Sager skulde kunne gøres til Gjenstand for Appel, vilde man meget let fremkalde en allfor hyppig Anvendelse af dette Retsmiddel; den høitærede Minister meente, at det ikke var ønskeligt, at disse Sager, navnlig naar de vare mindre omfattende, i stor Mængde gik til Landets Høiesteret. Jeg skal i saa Henseende be-

mærke, at Endringsforslaget, der er stillet af Udvalget til § 12 under Nr. 15, hvor denne Appel til Høiesteret omtales, rigtignok har tænkt sig den enkelte Afdeling og Eneommeren i samme stillet som en Overdomstol her i Landet. Det har vist heller ikke kunnet undgaae den høitærede Ministers Opmærksomhed, at vore Ord ikke medføre en Berettigelse til Appel ud over de sædvanlige Grændser for Kriminal- og Politiretten. Er nu dette vigtigt, saa er det ingen Indvending, naar den høitærede Minister mener, at der vil fremkaldes hyppig Appel; den vil ikke kunne blive hyppigere, end den er den Dag i Dag; thi vi udvide ikke Bemyndigelsen i disse Sager; vi lade den gamle Grænse staae. Derimod er det sandt, hvad en høitæret Landsthingsmand, der sidder mig nær (Madvig), bemærkede, at vi da altsaa nedlægge en meget betydelig Magt i Eneommerens Hænder, at vi aabne Afgang for ham til at affige inappellable Domme indenfor de Grændser, hvor først den sædvanlige Afgang til Appel til Landets øverste Domstol nu begynder for Overrettsdomstolene, at, for at tage et enkelt Exempel, Eneommeren kan affige en Dom, der medfører Straf af Bånd og Brød i 5 Dage, ja i 2 Gange 4 Dage, uden at denne Afgjørelse kan gøres til Gjenstand for Appel til Høiesteret, og jeg erkjender, at dette er den væsentligste Erindring, der overhovedet kan reises mod Udvalgets Tanker. Det var fra den Side, forekommer det mig, man kan frygte Noget af Lovudkastet; men jeg skal dog derved bemærke, hvad der jo heller ikke er undgaaet den ærede Landsthingsmands Opmærksomhed, at der i Sagens mundtlige og offentlige Behandling gives en overordentlig Garanti for Tiltalte, en saadan Betyggelse, at Afgang til Appel forholdsviis bliver af mindre Betydning. Det er vist ogsaa fuldkomment rigtigt, hvad den ærede Landsthingsmand bemærkede, at i Mundtlighedens og Offentlighedens Anvendelse paa Sagen ligger, selv ligeoverfor Tiltalte, saa at sige en Begrænsning af hans Tilboielighed til at prøve paa Appel; det vil ganske vist ogsaa snart vise sig, at en saadan temerær Appel til Landets Høiesteret kun lidet vil baade den Paagjældende; men isvrigt indrømmer jeg, at der i saa Henseende maaskee kunde reises nogen